

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *άνοικτήριον*. Ὁ τύπ. *ἀναχτήρι* κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Τουρκ. *anah tar*.

1) Ἄνοιχτάρι 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Σῦρε, πᾶρε τ' *άνοιχτήρια* | τσ' ἄμε κάτω 'ς τ' ἀργαστήρια Μεγίστ.

Ἔλα, ἄς κόψουμε κλειδιά, ἄς κόψουμε *ἀναχτήρια*, ἄς θέκουμε ἀντὶς ψυχὴ, ἄς σιάθῃ τὸ γεφύρι

Καπ. 2) Κυλινδρικὸν ξύλον ἐπίμηκες εἰς σχῆμα ράβδου, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνοίγουν ἐπὶ τραπέζης ἢ ἄλλης ὁμαλῆς ἐπιφανείας λεπτὰ φύλλα ζύμης, πλάθανον Πόντ. (Νικόπ.) Συνών. *πλάστης*.

άνοιχτής ὁ, Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνοίγω*. Πβ. καὶ μεταγν. *ἀνοίκτης*.

Ὁ μάντις ὁ διὰ μαγικοῦ βιβλίου ἢ δι' ὑδροσκοπίας ἢ κυάμων προλέγων τὴν μέλλουσαν τύχην τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἀνευρίσκων τι ἀπολωλὸς ἢ ὁ ὀρίζων τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου, εἰς ὃν μεταβαίνων τις δύναται νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ χρόνιαν ἀσθένειαν, μάλιστα δὲ ἀπὸ δαιμονικὴν ἐπήρειαν ἔνθ' ἀν.: Ἐρώτεσα τὸν *άνοιχτή* γὰρ τὸν ἄρρωστο *ἄμυνα* Ὁφ. Ἐπῆγα 'ς σὸν *άνοιχτήν* ν' ἀνοί' χαρτὴν Χαλδ.

άνοιχτία ἡ, Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἄ.) *άνοιχτίγια* Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός*.

Τόπος ἀναπεπταμένου καὶ ἔχων εὐρὺν ὀρίζοντα ἔνθ' ἀν.: Ἐμορφον *άνοιχτίαν* ἔδετε 'ς σὴ *μαχαλάν* ἔσουν Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἄνοιξι* 2.

άνοιχτικά ἐπίρρ. Ἄνδρ. Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτικός*.

Τὸ νὰ εἶναι τόπος τις ἀποπτος καὶ εὐάερος ἔνθ' ἀν.: Ἐδῶ εἶναι *άνοιχτικά* Ἄνδρ.

άνοιχτίκι τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀνοιχτής* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι.

Τὸ τὴν πρωίαν τῆς μετὰ τὸν γάμον ἡμέρας διδόμενον ὑπὸ τῶν νεονύμφων ἢ τῶν γονέων αὐτῶν δῶρον εἰς τὸν παρὰ νυμφον, ὁ ὁποῖος ἀνοίγει τὰς θύρας τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου (πβ. ΜΜιχαηλίδ. Λαογρ. σύμμ. Καρπ. 92 καὶ ΕΜανωλακ. Καρπαθ. 178).

άνοιχτικός ἐπίθ. Ἰων. (Κρήν.) Σῦρ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. *ἀν-νοιχτικός* Χίος

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. *ἀνοικτικός*.

1) Ἀναπεπταμένος Χίος — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Τόπος *ἀν-νοιχτικός* Χίος. Σπίτι *ἀν-νοιχτικό* (εὐάερον) αὐτόθ.

2) Ἀνακουφιστικός Ἰων. (Κρήν.) Σῦρ. Χίος: *Γιατρικό* *άνοιχτικό* τῆς καρδίας Σῦρ. 3) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., ἐνεργητικὸν φάρμακον, καθαρτικὸν Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Συνών. *καθάρσιο*.

άνοιχτο- κοιν.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός*.

Συντίθεται ὡς α' συνθετ. ἐπιθέτων χρωμάτων δηλωτικῶν πρὸς δῆλωσιν χρώματος *άνοιχτοῦ*, οὐχὶ *ζωηροῦ*, οἶον: *άνοιχτογάλαζος*, *άνοιχτοκίτρινος*, *άνοιχτοκόκκινος*, *άνοιχτοπράσινος* κττ.

άνοιχτογάλαζος ἐπίθ. ἰδ. *ἀνοιχτο-*

άνοιχτόθωρος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. 346 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός* καὶ τοῦ οὐσ. *θώρας*.

Ὁ ἔχων *άνοικτόν*, οὐχὶ *ζωηρόν* χρωματισμόν.

άνοιχτοκαρδίζω ἀμάρτ. *ἀν'χτουκαρδίζον* Μακεδ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτόκαρδος*.

Γίνομαι εὐθυμος, εὐτράτελος: *Παίξιτι κἀνένα λαλούμινον ν' ἀν'χτουκαρδίσοιμι!*

άνοιχτόκαρδος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) *ἀν-νοιχτόκαρδος* Χίος *ἀν'χτόκαρδους* βόρ. ἰδιώμ. *ἀνεχτόκαρδος* Πόντ. (Οἶν.) *άνοιχτοκάρδης* Πόντ. (Κερασ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός* καὶ τοῦ οὐσ. *καρδιά*.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ ἔχων τὸ στήθος γυμνὸν Πόντ. (Τραπ.) 2) Ὁ ἔχων εὐρὺν ὀρίζοντα, ἐπὶ τόπου Θεσσ. (Ζαγορ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἄ.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. — ΓΣτρατήγ. Τραγοῦδ. τοῦ νησ. 37: *Ἀνοιχτόκαρδον αὐλή* Τραπ. || Ποίημ.

Σ τοῦ κήπου του τοῖς εὐωδίεσ, | 'ς τὴν *άνοιχτόκαρδῃ* βεράντᾳ, καὶ σοὺ λέει πῶς κ' οἱ καρδιές | μ' ἀγάπη ἀνθίζουσ πάντα ΓΣτρατήγ. ἔνθ' ἀν. Συνών. *ἀνοιχτός* Α 4. 3) Εὐρύχωρος, εὐάερος, ἐπὶ οἰκίας Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Χίος: Σπίτ' *άνοιχτόκαρδο* Φιλιπούπ.

Β) Μεταφ. 1) Εἰλικρινής, ἀφελὴς εἰς τοὺς τρόπους σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Συνών. **ἀνοιχτοκάτσης*, *άνοιχτοπρόσωπος*, *άνοιχτός* Β 3. 2) Εὐθυμος, φαιδρός, εὐτράτελος κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.): *Ἀνοιχτόκαρδος* *ἀνθρωπος*. *Ἀνοιχτόκαρδῃ* *γυναῖκα*. *Ἀνοιχτόκαρδο* *παιδί* σύνθη. Συνών. *ἀβέρτος* Β 2, *γελαστός*, *πρόσχαρος*.

***ἀνοιχτοκάτσης** ἐπίθ. Θηλ. *άνοιχτοκάτλαινα* Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός* καὶ τοῦ οὐσ. *κατσί*, παρ' ὁ καὶ *κατζί*.

Ἀνοιχτόκαρδος Β 1, ὁ ἰδ.: *Ἀνοιχτοκάτλαινα* καὶ πάντα μὲ καλὸ λόγον.

άνοιχτοκέρης ἐπίθ. Μύκ. *άνοιχτοκέρης* Κύπρ. Θηλ. *άνοιχτοκέρης* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός* καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *κέρης*. Τὸ β' συνθετ. ὡς ἀπλοῦν ἀμάρτ. Πβ. *ἀβγοκέρης*, *ἀγριμοκέρης*, *γιδοκέρης*, *ἐφτακέρης*, *τραγοκέρης*, *τρικέρης*.

Ὁ ἔχων κέρατα διεστῶτα, ἐπὶ κριοῦ ἢ βοός.

άνοιχτοκέφαλος ἐπίθ. Ἰθάκ. *ἀν'χτουκέφαλους* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός* καὶ τοῦ οὐσ. *κεφάλι*.

1) Ὁ ἔχων διεστῶτα τὰ βρεγματικά ὀστέα, ἐπὶ βρέφους Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Μεταφ. εὐφυῆς Ἰθάκ.: *Εἶναι* *πολὺ* *άνοιχτοκέφαλος* καὶ τὰ καταφέρει οὐλα. Συνών. *ἔξυπνος*.

άνοιχτοκίτρινος ἐπίθ. ἰδ. *ἀνοιχτο-*

άνοιχτοκόκκινος ἐπίθ. ἰδ. *ἀνοιχτο-*

άνοιχτόκολος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *άνοιχτοκόλης* Πελοπν. (Λακων.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνοιχτός* καὶ τοῦ οὐσ. *κόλος*.

1) Ὁ γυμνὸς τὸν πρωκτὸν πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): *Ἀοῦτο* *τὸ* *παιδὶν* *πάντα* *άνοιχτόκολον* *πορπατεῖ* Τραπ. Συνών. *ξεβράκωτος*. Πβ. *ἀκολιάρης*. β) Μεταφ. πτωχὸς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) 2) Κίναιδος Πελοπν. (Λακων.)

άνοιχτοκουταλάτος ἐπίθ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Ρόδ. Τήλ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άνοιχτοκούταλος* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτος.

